

сѣяхъ нито по-навѣтрѣ да идѣ за да ся не загубиъ,
нито да ся удалечъ отъ колата, които бѣхъ тол-
козъ нужды за Пулосскаго, за дѣщерѣхъ му и за
самаго мене.

Като мръкнѣ, принудихъ ся да напуснѣ диряніето
си, и прѣношувахъ както и по-напрѣдъ. Обвить въ
кабаницѣхъ си, легнѣхъ въ колата, които зехъ та
пстухихъ съ дрехы що имаше, и така ся оградихъ
противу дивытѣ звѣрове. Лютата студъ, снѣгътъ
който зе да вали, и който при зоры покры съвсѣмъ
земѣхъ, не мя оставихъ никакъ да заснѣжъ. Толкозъ
вече смъртоносно унынїе мя обзе; камъчетата, чрѣзъ
които ся падѣяхъ още да намѣрихъ дирѣхъ си къмъ
пещерѣхъ и тѣхъ снѣгътъ гы завы, тѣй що невоз-
можно ми ся виждаше вече да намѣрихъ пакъ теста
си и съпругѣхъ си.

Дали, мысляхъ, имъ е стигнѣлъ за прѣхранѣ коня,
който имъ оставаше когато трѣгнѣхъ? Дали гла-
дѣтъ, ужасныйтъ гладъ не гы е принудилъ да из-
лѣзатъ отъ прибѣжището си? Дали сѣ още живы
или да ли сѣ тука въ тѣзи пустїиъ, или станѣхъ
жъртва на дивытѣ звѣрове, или трѣгнѣхъ отъ тукъ
и ся затѣгнѣхъ нѣкъдѣ отъ дѣто не ще могатъ да
излѣзатъ, и ако че гы нѣма тукъ и немогъ да гы
намѣрихъ, какъ ще минѣ злочестыйтъ си животъ за
напрѣдъ безъ тѣхъ?..... Но можахъ ли да повѣр-
вамъ, че Пулосскый е оставилъ зетя си, и Лодоиска
че е склонила да ся отдѣли отъ съпруга си? Ра-
зумѣва ся че не. Дѣто ще ся каже, тѣ бѣхъ все още